



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Friderici Forneri Theologiæ Doctoris Canonici Ecclesiæ  
Collegiatæ diui Stephani Bambergæ, De Temvrentiæ  
Malo, Eivsque Remediis, Variis Item Scitv Ivcvndissimis,  
nec non vtilissimis de rebus, quæ in ...**

**Förner, Friedrich**

**Ingolstadii, 1603**

Cap. X. An benè faxint & cum laude, qui nimii potus vsum, ad certam ac temperatam mensuram, iureiurando sibi, aut voto, vel obligationis alio vinculos adimunt.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45433**

## CAPVT X.

An benè faciunt, & cum laude, qui nimii potus vsum, ad certam ac temperatam mensuram, iureiurando aut voto, vel obligationis alio vinculo sibi adimunt.

Quorundam arbitrato, qui corrupto, quo solo vigent iudicio, omnia quæ iuxta rectæ rationis ductum ac normam fiunt, deprauata iudicant, & inequali, quod aiunt lance, ponderant ac metiuntur, illaudatum fertur & culpabile, si quis nimium ac superfluum potum, aut eiuret, aut voto quopiam emisso, ab excessu omni se immunem reddat.

Verùm, vt meam ego prodam sententiam, pestifero cœcutiunt errore, deceptique temulentix studio, tùm se, tùm alios fallunt. Quis enim id, quod occasionem vel minimam ad virtutem importet, meritò reprehendendum censeat? Atqui hæc iurata, aut voto promissa superflui potus abscissio, ad sobrietatis atque abstinentiæ dignitatem, facillimam aperit viam, eamque per se iis, qui Temulentix sunt assueti salebrosam atque asperam, complanat quodammodo, ac iucundissimam reddit. Nam qui te iureiurando Temulentiam abiecit intelliget, quod aliàs non omisisset, ad nimium potum vini author tibi vix erit, periurii metu.

Dubitas, ad hoc licere iuramenti vinculo, aut voti religione, se adstringere? Ne hæsites. Promissorio iuramento, inquit sanctus Thomas, ad omne quod bonum est, te licite obligas. An non optimum, vitare illiberalem illum vini potum? Quamobrem & eius fugam iurare, quid mali continebit? Iuramentum

Liciti est,  
iureiurando  
aut voto,  
nimium po-  
tũ abscin-  
dere sibi.

2. 2. q. 89.  
ar. 4.

Iura meũ

S 3 à iuro

unde di-  
Hum?

à iuro dicitur, iuro autem à iure. Quid enim est aliud iurare, quàm promittere, atq; in eius promissum testem, Deum aduocare, te id quod iustum est, seruaturum? Iustum est, immò & à Deo præceptum est, quod isti iurant; cur ergo reicis? cur accusas? cur condemnas?

Obiectio.

Matth. 5.

Atqui vetuit Christus in Euangelio iuramentum vti. Iterum audistis, inquit sacer textus, quia dictum est antiquis, non periurabis: reddes autem Domino iuramenta. ego autem dico vobis, non iurare omnino. Et inferius. sit sermo vester, est, est, non, non. Quod autem libi abundantius est à malo est.

Deut. 31.

Et inferius. sit sermo vester, est, est, non, non. Quod autem libi abundantius est à malo est.

L. de mendacio.

Solutio.

Sed audi eius mandati sensum aperientem D. Augustinum. Dico vobis, non iurare omnino ait Saluator ne scilicet iurando ad facilitatem iurandi veniatur, de facilitate ad consuetudinem, de consuetudine in pernitium descendatur. Et multo aptius instituto nostro, cum alio sic in loco docet. Si peccatum esset iuratio, nec in veteri lege diceretur, non periurabis. Reddes Domino iuramenta tua; non enim peccatum nobis præcipitur. Item non vobis dicimus non iurare, si enim hoc dicimus, mentimur. Quantum ad me pertinet, non iuro, sed quantum mihi videtur, magna necessitate compulsus, cum video, nisi faciam, mihi non credit, & ei qui mihi non credit, non expedire, imò & mihi, quod non credit. hæc perpensa ratione, & consideratione librata, cū magno timore dico, cor à Deo, aut testis mihi est Deus, aut scit Christus, quod sic est in meo animo. Et ideo quod plus est quod est amplius, quàm est, est, non, non? Sed hoc quod amplius est, à malo est, non iurantis, sed non credentis, atq; impellentis.

Serm. 27.

de verbis

Apostoli,

et habetur

22. q. 1. cap.

si pecca-

zum.

Quando

et quomo-

do licitum

iurare?

Quare cum ita iam homines ad Ebrietatē proclives sint, vt modis omnib; atq; artificiis, immò technis quoq; ac dolis, alios ad ipsam compellant, ita vt cum

Nota, cur  
porum li-  
ceat abiu-  
rare?

Quare cum ita iam homines ad Ebrietatē proclives sint, vt modis omnib; atq; artificiis, immò technis quoq; ac dolis, alios ad ipsam compellant, ita vt cum

nam factu ferè fit impossibile, vt quis eorū iuxta-  
 ones effugiat, ni summi conatus adhibeantur, non  
 improbandum, si sobrietatis propositum iuramen-  
 to sic stabilias, vt eius violandi metu, te ad biben-  
 dum vrgerè desinant. Atq; id non est amplius quam  
 est est, id est, mihi sobrietatem colendi, animo fi-  
 xa est sententia. Et non non, id est, non amicitia,  
 non vllius mali timor, me ab hoc mentis proposito  
 abducat,

De voto idem patet. Id enim iuxta D. Thom.  
 est iustificatio spontaneæ promissionis quæ debet fieri Deo *22. q. 89.*  
 de his quæ Dei sunt. Annon Dei est, sobrium esse? *ar. 1.*  
 Qui ergo malum, voto spontaneo id Deo promit-  
 tere, si præsertim ad tuendam virtutis dignitatem,  
 magnopere fit necessarium?

Maneat itaque certum ac euidentis pium esse, &  
 cum laude coniunctum, si sobrietatis sine proposito  
 omnem Ebrietatis occasionem, etiam voto ac iure-  
 iurando tibi abscindas. Hæc enim nunc est tempo-  
 ris ratio, ea morum corruptio regnat, & virtutis  
 huius contemptus, vt difficillimum sit, aliàs, in eius  
 allecutione immotum persistere.

CAPVT XI.

Num' probentur qui inter pocula res arduas in  
 consultationem aut disputationem addu-  
 cunt.

Veteres Persas, & item Græcos, inter pocula, *L. 3. Geni.*  
 consultare solitos, grauisissimi notant autho-  
 res. de illis Alexander ab Alexandro; de his Home-  
 rus: Ait enim, consuluisse Nestorem Agamemno-  
 ni, vt præstantissimos ex Græcis euocaret ad cœ-  
 nam;